

Vesuvius

Pompeiji

På Akropolis, ett forntida citadell eller fästning, dominerade framför allt Partenontemplets storslagna och välkända pelarkolonner i doriska och joniska stilarter, den senare stilarten speciellt i Erechteiontemplet vars ena portalbaldakin bars upp av sex karyatider (till pelare utformade kvinnogestalter till gudinnan Karias ära)

Partenontemplet är utfört av marmor och stora marmorblock äro placerade som övre dörrposter. Templet uppfördes ca 600 f Kr. Det besköts och bombarderades av turkarna och har sedan inte kunnat restaureras annat än till en sevärd tempelruin vittnande om en högt stående grekisk arkitektur. Så t.ex. luta pelarna något inåt för att ge bilden av upprättstående pelare och golvet är för att verka horisontellt i verkligheten utfört med konvex böjning, vilket tydligt kunde konstateras om man syftade längs pelarramperna.

Ett myllrande turistliv rådde uppe på Akropolis och den oundvikliga svansen fanns också där i form av massor av försäljare bjudande ut tvättsvampar som hängde uppträdde i trådar som väldiga halsband kring deras axlar, frimärksförsäljare för samlare med alla Greklands frimärken på kartongblad, vykorts- och andra försäljare som sökte truga sin alster på svaga naturer.

Efter mer än en timmes vandring i Akropolis trappor och bland dess pelare, en försmak av vad som kommer att vänta oss i Egypten, fick vi återkomna in i staden en timmes shopping då vi tittade på olika saker. Lennart och Ann-Hild köpte sin tredje sked, de hade förut köpt en i Altdorf och en i Neapel. Tina och jag köpte en marmorgrupp med tre gudinnor "gracer".

Maten har nu börjat stabiliseras här ombord för oss. Till frukost kl 8 té-complet, till förströelse kl ½11 buljong med en liten smörgås uppe på däck, till lunch smörgåsbord, fisk eller kött, ost och druvor. Två "birra" för Lennart och mej och Pellegrini för Ann-Hild och Tina. Till middagen kl 20 följande matsedel: Hors d'oeuvre - Raviolis á la Grenoise - Agneau de de lait á la Romaine - Legumes de saison - "Offelle" de noix. Inte dåligt. Efter lunch och middag tar Lennart och jag en kopp Nescafé. Damerna avstår. Efter frukosten brukar jag röka en liten cigarr. Mesta tiden fördrivs i horisontell ställning i vilstolar på däck.

Tisdag 23. Vid sängdags i går kväll kom personal in och skruvade fast fönstren för det skulle bli svårt väder och natten blev gungig. På morgonen var det rätt tomt såväl i matsal som på däck där Lennart, Tina och jag under flera timmar var de enda synliga. Vi klarar oss bra för Lennart ger oss vita piller på kvällen och blå på morgonen för att motverka sjösjuka som annars skulle förta behaget av resan. Ann-Hild är nu bättre för hon sitter och solar sig på däck och tar igen sig. Vi är nu ute på det öppna havet, som nu är djupblått med små vita vågtoppar, s.k. gäss. Lennart och jag samt Tina har spelat shuffel ett tag. Tina blev riktigt bra på spelet efter en stunds övning.

Havet som är djupt marinblått övrvälves emellertid av en ljus koboltfärg. I det fallet hade jag väntat även en mörkare färg på himlen.

Då jag igår kväll läst några kapitel av Neuberts bok "Konungarnas dal" satte den sina spår i nattens drömmier. I boken skildras hur Tut-anch-amons skatter grävdes fram och hur Carter efter blottandet av vissa smala mörka gångar fann vissa hål i väggar genom vilka han trängde in och det talades även om hur Lord Carnarvon dödades genom ett skorpionbett, samt hur ormar ringlade ur ett nyss öppnat gravrum, Följaktligen kom jag att i drömmen, då jag behövde ett stort arbetsrum, att tränga in i en sal genom en så liten öppning att de andra inte kunde följa efter och då jag fällde upp de ovanpå varandra vikta bordsskivorna fanns det vid gångjärnssidorna fullt av urättna getingkroppar och massor av halva, urättna och nästan murkna körsbärskärnor och mitt i det hela kilade tre djur knappt så stora som kräftor med kräftsjtärt och kräfthuvud men med en naken kropp som en tusenfotings med massor av långa ben åt sidorna. Djuren liknade kanske mer ett fiskskelett som fått liv. Vi hade ju ätit fisk till middagen. Och dessutom voro djuren klart skrikigt zinnoberröda.

Athén, Akropolis med Erecteion. Tina och i bakgrunden Lennart och Ann-Hild

Siesta på däck

Det märks att vi kommit till sydliga breddgrader ty det är hett (omkring 40°) om dagen i solen, men svalt, rentav kyligt på kvällen då solen går ner och då den går ner blir det nermörkt på en halvtimme med svart himmel över oss.

Onsdag 24. Kl 8 debarkerade vi från Esperia i Alexandria. Vi äro på Egyptisk mark och hos ett nytt folkslag tillhörande orienten.

Nassers Egypten har en stor nackdel - pappersexercis. Det tog från kl 8 till kl ½ 2 alltså fem och en halv timme att få allt tullklararat. Formulär på formulär skall fyllas i inte bara en utan tom tre gånger. Har man deklarerat valuta räknas sedlarna minst tre gånger. Har man uppgivit som en turist gjort att han hade sju ringar räknades de på fingrarna förefintliga och sen fick hon visa var de andra fanns. Har man deklarerat kamera antecknas numret o.s.v. i all oändlighet och mellan vissa operationer går det timmar då ingenting sker. Att få in en bil är ett helt sisyfosarbete. Tre bilar på tullområdet hade stått i tre veckor för att ägarna inte anlitat någon automobilklubb, för då går det lättare. Men papper skulle fyllas i hos flera personer inte bara en utan flera gånger. Här bör Nasser röja upp bland små byråkrater. Lennart sa att om man jämförde Egyptens byråkrater med våra svenska, som är besvärligare ju mindre betydande de är så är det att jämföra en orkan med en vindil. Heder alltså åt våra småkurna svenska byråkrater. Utan hjälp av en trevlig bärare Efraim Rushidi som troget stod vid vår sida hade vi aldrig klarat det hela. Han följde oss sedan till en bensinmack och lotsade oss delvis tillrätta till utfartsleden.

Men vi kom nog på en avkrok i alla fall men hittade så småningom vägen till Kairo - El Caira. Den gick i utkanten av Libyska öknen och genom ett fullständigt sterilt landskap. Flackt, inte en kulle och sand, sand, sand. Här och där några enstaka små tuvor liksom av ljung men som vid närmare beskådande hade växtsätt som svenska gulmåran. Ett tröstlöst, torrt, förbränt landskap av ljusgul sand. I horisonten hägringar som för en törstig vandrare skulle ge honom illusionen av vatten. Vid några enstaka platser sågo vi de första kamelerna majestätiskt vagga fram i ökensanden. Nära Alexandria var några fellaher ifärd att medelst kameler och krökta tråkrokar rita fåror i den torra ökensanden.

När vi närmade oss Kairo fingo vi på 3 mils avstånd syn på den vid Gizeh förefintliga pyramidgruppen av pyramiderna Kufu, Kefren och Mykerinos. De växte sig så småningom allt större och någon mil utanför Kairo förändrades ökenlandskapet som genom ett trollslag och övergick i ett grönskande leende landskap där eucalyptus, rödblommade akasia och dadelpalmer dominerade. Det är en tjusning för ögat att se akasiornas rika blomskörd och dadelpalmernas flerfaldiga fruktknippen där frukterna dingla liksom i långa trådar till ett helt kasseliknande knippe, varav ett tiotal finnes på varje träd.

Skickligt körde Ann-Hild och Lennart dirigerade, då och då rådfrågande en polis, tills vi hamnade på hotell Cosmopolitan, fick våra saker uppburna och kunde tvätta och och byta.

Sedan avåts en god middag uppe på hotellets enda matsal, högst upp med den nattsvart himlen som tak.

Torsdag den 24 sept. På förmiddagen gick Lennart till automobilklubbens kontor för att ordna med biljetter. Han fick veta att uppehållet i Asyut inte var lämpligt, där kan en europé inte ta in på något hotell så han avbeställde rummen. Det drager med sig att vi på en dag måste fara hela vägen 72 mil från Kairo till Luxor, kanske ett problem, vi får se.

Jag anlitate dragomanen - eller guiden - Mohammed ... och han förde mig till Service des Antiquites Att få tillstånd att bese pyramiden i de delar jag önskade kunde bara inrikesministern ge tillstånd till. Jag visade då min korrespondens med inrikesministeriet och fördes då omedelbart upp till generaldirektören Sjukry, som välvilligt tog emot mig. Han kallade på Dr Iscander och jag fick meddelande om att chefen för Pyramidområdet höll på med arrangemangen för mitt nedstigande. Skaktet skulle rensas,, repstege och livlina göras i ordning för "profesorn", som jag titulerades och Sjukry bjöd på en kopp äkta turk-egyptiskt

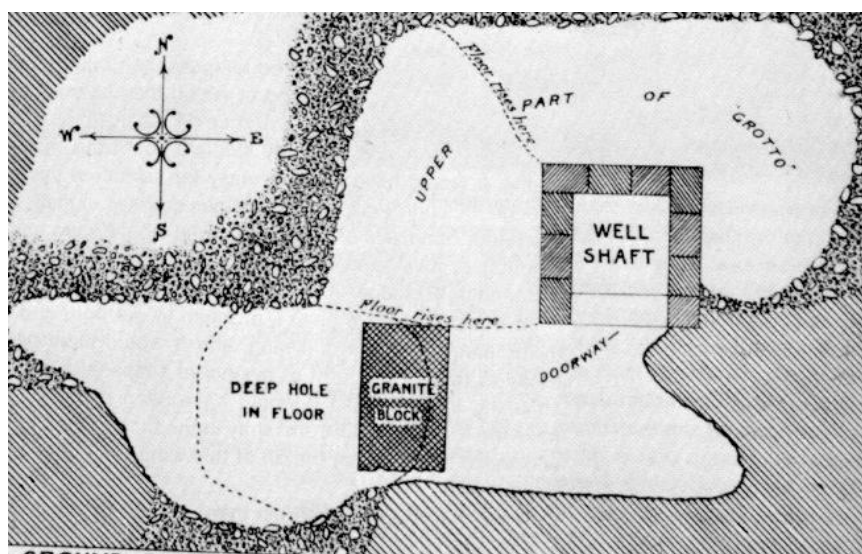

Egyptiska "KAK":s kontor i Alexandria

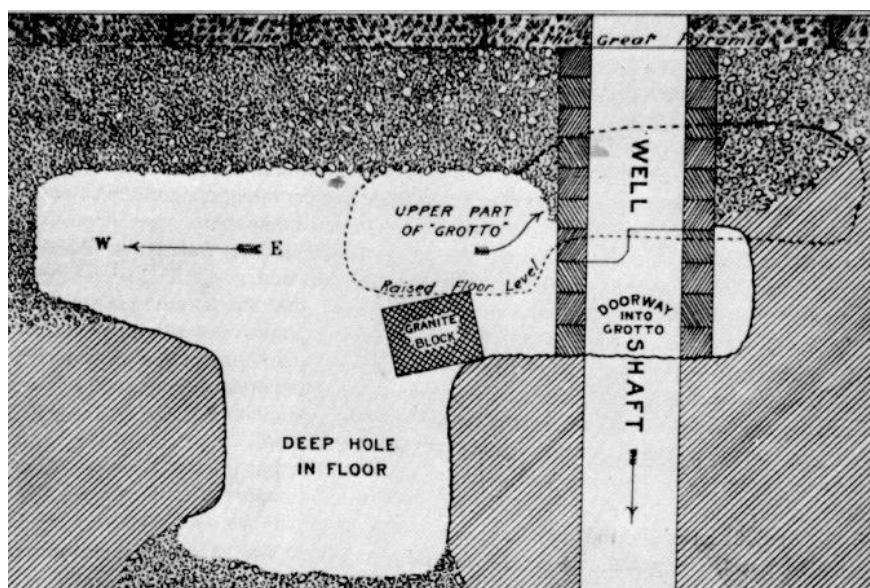

Ökenvägen Alexandria - Kairo

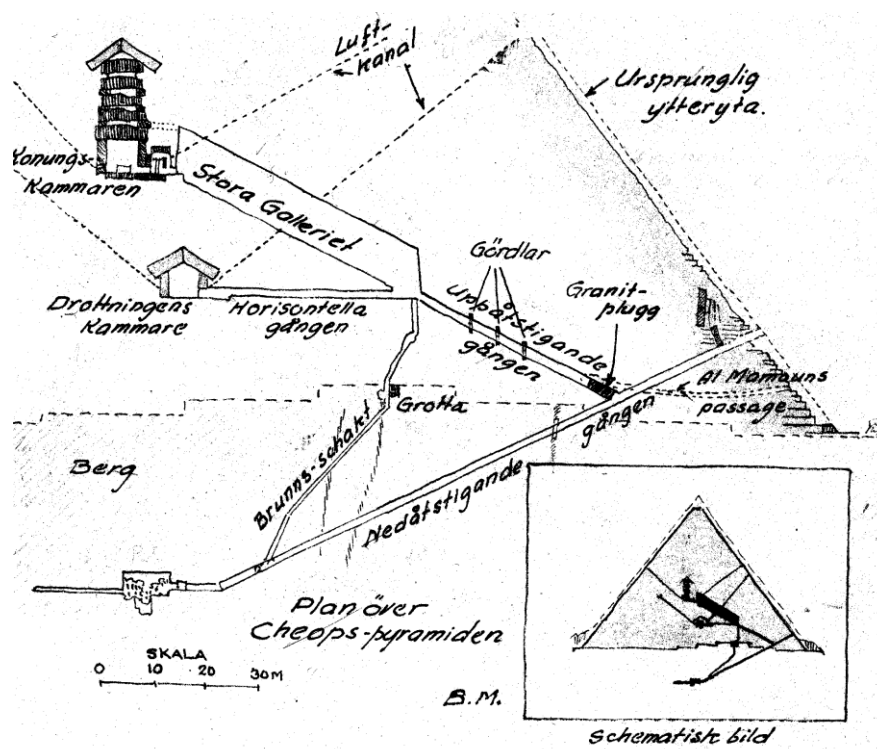
kaffe. Hälften därav var fast konsistens. De ville ha lördagen på sig också men på söndagsmorgonen kl 9 skulle Dr Iscander komma och hämta mig på hotellet. Så fick jag ett intyg för alla fornminnena i Övre Egypten för familjen på fyra personer. När jag kom åter till Hotellet var det full anarki. Både Tina och sedan Ann-Hild skulle resa hem omedelbart med flyg om jag gick ner i pyramidskaktet och Lennart brummade också - han som annars är godheten själv - och han ansåg att det var dåligt förberett av mig, att jag var otränad, att jag borde haft fallskärmssele och hjälm, repstege etc. Med ett hjärta tyngre än hela jordklotet - jorden ändrade nog sin bana - måste jag slita mig loss från den dröm som för mig varit sporen till hela Egyptenresan förutom Dendera-studier förstås och ringa till generaldirektören och stoppa upp det hela. Men Iscander skall i alla fall komma söndag kl 9 och föra oss ut till Pyramiden. Skaktet intresserade mig mycket främst på grund av det stora granitblock som ligger där och balanserar på randen till ett stort djup. Hur har det kommit dit och varför ligger det där?

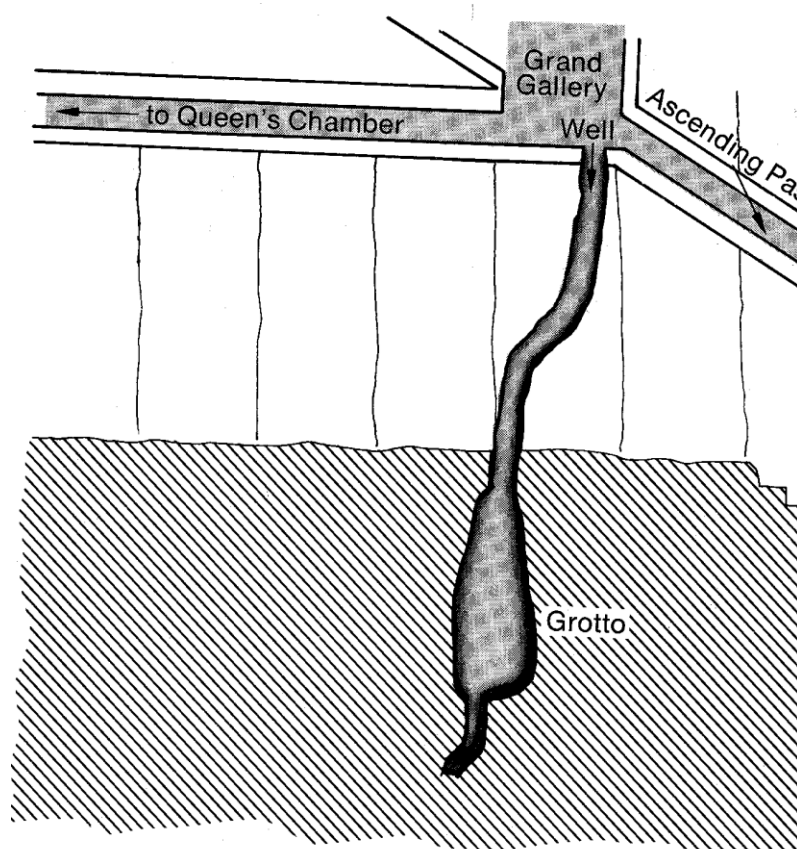
Schaktet i genomskärning.

Brunnssckaktet i pyramiden med det stora egendomliga granitblocket
Ned till grottan är det 18 meter och schaktet fortsätter sedan ytterligare
25 meter ner till den nedstigande gången.

Genomskärning av den stora pyramiden Cheops pyramid.

Stora pyramiden: schaktet med grottan.

Efter lunch och vykortsskrivande gjorde vi vid 1-tiden en rundtur i staden med guiden som vi tingat för en dag - 1£ - dels till Sultan Hassan Moskén som vi klädda i filttofflor som araber trädde på våra fötter, kunde bese invändigt. Den gjorde ett mörkt och dyster intryck. Senare fördes vi förbi de i solen gulrödlysande Mokattambergen från vilka stenarna till Cheopspyramiden huggits, upp till Mohammed Ali moskén. Ånyo filttofflor eller skoskydd på fötterna. Moskén är utförd av alabaster, hade invändigt 1500 lampor med en central ljuskrona vägande 2 ton. Ett praktverk var denna moské med sina tvenne minareter. Den gjorde ett ljusare och glättigare intryck och imponerade genom sina dimensioner och de många lamporna och de vackra fönstren. Den mohammedanska gudstjänsten går till så att prästen sitter upp på en trapplikande anordning och ber vänd mot Mecka. Sen stiger han ner till folket och ber tillsammans med dem och välsignar dem där de ligger i böneställning på golvet omkring honom. Sen sätter han sig i koran-stolen och läser högt ett stycke ur koranen. Därefter håller han en liten föreläsning över det lästa. Detta sker fredagar mellan 12 och 13,30.

Mohammed Alis palats intill moskén var ävenledes praktfullt. Från moskéterrassen hade man en ståtlig panoramavy över Kairo med dels dess moderna bebyggelse, del fattigkvarterens bättre hus om presidenten Nasser låtit bygga. I horisonten mot väster avtecknade sig silhuetterna av de tre Gizepyramiderna och i sydväst skymtade Sakkara-pyramiden. I öst lågo Mokattambergen i påträngande närhet.

Kairo med Citadellet

Lennart körde bilen hela tiden med guiden Abdallah Mohammed vid sin sida. Och så åkte vi in i basardistriktet, tydligen allt väl uträknat. Guiden får enl. vad Vivi Täckholm senare berättade procent på vad man köper när han anvisat en butik. Vi kördes först till Azharbasaren där vi artigt togs emot och olika parfymers och egyptiska essenser visades och ströks på våra händer och armar. Och så fastnade Tina och jag för en flaska Lotus och en flaska

Nefertity. Det sades att om flaskorna stå öppna i åratals och icke skakas dunstar inget bort, ty det finns ingen sprit i

Kairo. Sultan Hassan moskén. Ann-Hild, Tina och Henry

Kairo. Sultan Hassan moskén t.v och Rifajeh-moskén t.h.

essensen som säljs till Europa, Paris etc och där blir skilda parfymer. 1 ounce kostade 1 pund, men det sades att i Europa kostar samma vara det tiodubbla.

Efter bazarbesöket där man såg kvinnor med slöjor, män och kvinnor sittande ute på gatstenarna, barn som sprang omkring i den eländigaste fattigdom från vår standard sett, åkte vi ut till Gizeh där vi först intogo förfriskning i restaurangen vid Sfinxen. Sedan fick Tina sitta på en kamel och jag fick en arabisk burnus på huvudet och äntrade en kamel som reste sig i tre omgångar. Först ett stycke med frambenen och då fick man en knuff bakåt i sadeln, så reste den sig häftigt på bakbenen och då fick man en starkare knuff framåt varefter frambenen rätades med ett snabbt tempo som gav en ny oväntad knuff bakåt. Och samma procedur fast i omvänd ordning utspelades när kamelen lade sig och det gällde att följa med i takten och snabbt luta sig både framåt och bakåt för att inte kastas över ända framåt eller bakåt.

Efter vandring i tempelrum med alabastergolv vid sfinxen med en gång ledande till Shefrenpyramiden satte vi oss i skuggan och vilade med Sfinxen framför våra blickar och därbakom den stora pyramiden i sitt våldsamma majestät. Sfinxen är 20 m hög och 60 m lång och huggen i ett block ur klippan. Tyvärr har den nu pietetslöst restaurerats, bland annat har de jättelånga framtassarna murats upp av små tegelblock delvis cementputsat och huvudet har också reparerats. I Athén meddelades det oss att de där inte ville restaurera Akropolis med Partenon templet och jag förstår dem så väl. Låt det söndriga vara. Restaurering sådan som skett med Sfinxen gör att det hela ser konstlat ut.

Från Sfinxen åkte vi upp till Stora Pyramiden som är 135 m hög och vars sidor är 250 långa vid basen. Den innehåller 2 500 000 block av över 1 m sida i kub och de väger ungefär 2½ ton vardera. Om man tänker sig att pyramiden byggdes på 100 år måste varje dag 80 block placeras på sin plats d.v.s. ungefär 4 block per timme eller ett varje kvart, dag ut och dag in i 100 år. Men under denna kvart skall 1 kubikmeter vara uthuggen, polerad på sidorna och transporterad till sin plats vid pyramidplatan och sedan lyft till rätt höjd och plats? Hur är detta möjligt? Herodotos som levde 400 år f.Kr. skriver att pyramiden byggdes på 20 år! Då måste ett block huggas och placeras varje minut - otroligt.

Stenarna i pyramiden räcker till en stengärdsgård av 1 meters höjd och bredd från Strömstad ner till Ystad och sedan upp till Haparanda!

Från pyramiden, vars mäktighet länge skall dröja i minnet foro vi sedan till åter till vårt hotell efter ett kort besök i den affär som guidens bror har strax intill hotellet. Lennart och Ann-Hild köpte där som vanligt en silversked.

Ute vid Sfinxen sågo vi svenska blommor såsom Tagetes och Zinnia. I den lilla planteringen beundrade vi särskilt några ljusa blågröna cypresser med så fint sönderdelade blad jämfört med vanlig cypress att det verkade som filigransarbete.

Trafiken är ganska grötig men flyter trots allt fram. Folk går hur som helst och när som helst över gatorna och bilarna rättar sig därefter. Parkering hela dygnet på båda sidor om gatorna är vanligt. Vid varje gathörn tutas det. Barn och hundar springer hur som helst och dom får man se upp med. En hund körde emellertid Lennart över när vi åkte ut till Sfinxen, vilket till synes tog Ann-Hild hårt. Lennart är lugnet själv i denna kryllande stad blandad av europeism och orientalism, renhet och snusk, arkitektonisk skönhet och medeltida förfall. Sedan en skaplig middag med sole frites och sedan i säng. Temperaturen var i dag 27 grader.

Fredagen 25e sept. Idag är det helg och vilodag här då tusentals människor går till moskéerna mellan 12 och 1 för att bedja, vända mot öster mot Mekka. Koranen finns då placerad i sin särskilda s.k. stol. Bönetimmen som förr utropats från minareterna dit böneutroparen klättrat upp förkunnas nu genom i minareterna placerade högtalare som dirigeras från marken. Även

här har den nya tidens teknik satta sina spår. Till frukosten på hotellet brukar jag beställa ett ägg men får tre. De är så pyttesmå så det är väl duvägg möjligen. Myrorna är här mycket

Sfinxen. 20 meter hög och 60 meter lång

Tina på kamel vid pyramiderna

Pyramiderna vid Gizeh. Fr.v. Mykerinos- Khefren och Cheops pyramiderna

långbenta och en aning spindellika. Glador seglade majestätiskt i skyn över Mohammed Ali-moskéns minareter. Flugor finns det på hotellet och se ut att vara lika den svenska vanliga typen. Något stillsammare, inte så retsamt envisa, utan ge sig av när man säger till dem.

Vid 9-tiden begåvo vi oss ut till Memphis vid Sakkara. Vägen var belamrad med barn, får, oxar, kameler, bilar, kärror samt höns i otroliga mängder. Smutsen är otrolig och det luktar som i Skansens ahus då och då utspätt med fett och närande stekos. I Memfis där Ramses II:s kalkstensstaty - ett enstensblock som ursprungligen varit av mer än 13 m längd - vilade i ett rum som var under uppförande av sten och cement. Strax intill tronade hans alabastersfinx av 8 m längd och 4 m höjd, upplyft från det tidigare djup den legat i och nu placerad på en låg sockel. Traditionen säger att det var här i Memfis som Moses bodde före uttåget ur Egypten. Några pojkar roade sig med att visa hur de klättrade upp på dadelpalmstammarna och en äldre man som varit uppe och skördat äntrade ned användande sig av en vidja som han skickligt svängde runt stammens baksida som broms-sko.

Fält av sockerrör och majs och de låga gröna mattorna av jordnötter var nya inslag i vegetationen. Längs Nilen den väg vi åkte ut till Memphis går bevattningskanaler och från dessa tas vatten på olika sätt. En bonde, fellah, hämtade upp vatten med en hink hängande på en balansstång, typen känd från Sverige där man ur brunnar tog vatten med en källstång. En annan typ av uppföring var en lutande trumma med en spiral inuti som vevades och vattnet strömmade över från övre mynningen, en s.k. tambour. Ett tredje mekaniskt uppföringsverk bestod av ett hjul med två släta sidor ca en 3-4 decimeter åtskilda. Hjuldiametern var ca fyra meter och mellan de två sidorna var väggar som bildade sådana fack att när hjulet vevades runt fylldes de understa facken med vatten som avlämnades när facket kom högre upp. Primitiva uppförings-anordningar i modern tid. Hjulet var en centrifugalpump för ca 1 varv på femton sekunder. Ett litet centrifugalpumpshjul av 2 dm diameter med några tusen varv per minut krävande en liten elektrisk motor på t.ex. ¼ hästkraft skulle ha en kapacitet som vore enorm gentemot den effektivitet det gammalmodiga hjulet hade. Men vad skulle folket då göra? Bäst att det får vara som det är. Här är anspråken på livet så ytterligt små, lite föda och ett torftigt skydd och en bädd är allt vad som krävs. Vi åkte förbi många små hyddor av soltorkat tegel, och hyddor av säv och palmlblad. Beundransvärd är kvinnornas styrka att bära

barn och bördor samtidigt, där en europeisk lyxkvinna skulle stupa och duka under omedelbart. Kvinnorna balansera tunga föremål på huvudet och cyklande pojkar ser men med överfyllda brödkorgar högt uppe på huvudet. Man tröskar med slagor.

Memfis. Tina och Ann-Hild vid Hatshepsuts sfinx i Memfis

Memfis. Vattenhämtning med tambour - Arkimedes skruv

Från Memphis åkte vi till Sakkara där den äldsta nu funna pyramiden reser sina trappstegsormade sidoytor. Rena ökenhettan, den svåraste hittills. Även denna pyramid har en gång varit klädd med ett slätt ytterlager enligt vad vissa fundamentstenar utvisade. Det är farao Djosers pyramid och vid ena sidan finns tempelrester med pelare med lotuspelarkrön, allt av alabaster. I ett litet rum fanns en byst av faraonen som man kunde skåda genom två i väggen borrarade hål, hål genom vilka faraonen ansågs kunna stå i förbindelse med yttervärlden.

Djosers pyramid är byggd av små kalkstensblock, hanterliga ca 3 dm breda och 2 dm tjocka. Ingången till tempelområdet ledde genom en lång pelargång påminnande om grekiska kollonnader. En staty av Djoser var placerad i en sidobyggnad försedd med två hål vilka statyn skulle se ut i världen igenom.

Ett stycke från Djosers pyramid ligger Unas pyramid vars överdel är nästan helt förstörd men där finns ett gravrum under pyramiden som nås genom en sluttande låg gång tidigare spärrad av tre fallstendörrar som kunde löpa i sidoslitsar av en 3 dm bredd. Gravkammarna voro fullristade med hieroglyfer och i en av kammarna fanns en mörkgrön granitsarkofag. De visades oss av en arab med en osande fotogenlykta. Oset från den skrämde ut damerna i friska luften. En sandödlas som satt på en vägg var så ljus sandfärgad som den vita kalkväggen hon satt på att hon inte kunde upptäckas annat än när hon rörde på sig. Sen blev hettan för stor, särskilt för Lennart och vi återvände till hotellet för lunch och siesta. Därefter en promenad i staden. Knappast idylliskt, snarare exotiskt, smutsigt, illaluktande, fattigt. I en större park vimlar det av människor, kvinnor sitter i gräset och ammar sina barn, andra ligger och sover. En skoputsarpojke förföljde mig envist på grund av mina dammiga skor. Rikligt med glador över staden med sina genomträngande visslande läten.

Lördag 26 sept. Kl 11 mötte vi professor Vivi Täckholm utanför museet. Där utanför visade hon oss i dammen den blå lotusblomman, en utsökt vacker näckrosart som de gamla egypterna dyrkade eftersom den var en symbol för en gud i vattnet.

I samma damm fanns en papyrusrugge, som fru Täckholm skaffat det äkta skottet till sedan hon funnit att oriktiga former tidigare anskaffats.

Hon visade oss sedan Tut-anch-amon fynden av vars 3200 delar 700 funnos i museet. Vid gravens öppnande visade det sig att graven trots allt blivit plundrad på faraonisk tid och innan graven på nytt förseglades med dödsstadens sigill. Hon beklagade att särskilt möblerna från Tut-anch-amon graven håller på att förstöras genom den torra luften. Hon har sett dem sedan 1927 då hon först kom till Egypten och nu börjar de torka och gista. Likaledes förstörs en del av de utgrävda gravarna genom att det eviga mörker de varit inneslutna i nu i 3-4000 år har ersatts av elektrisk belysning och av det bleknar de vackra väggmålningarna. Vi människor är egendomliga, vi så att säga älskar ihjäl det vid tycker är vackert och fint.

Hon gav först en kort skildring av hur Howard Carter och Lord Carnarvon, som bekostade det hela, 1922 börjat att söka en grav i Konungarnas dal i Luxor. Hur de arbetat 5 år utan framgång och skulle ge upp. Hur Carter bevekade Carnarvon att fortsätta ännu en säsong och året var 1922. Hundratals grävare började den 1 okt. Den 4e okt märkte Carter att allt var så tyst och stilla. Han rusade ut ur sin hydda och fann arbetarna i en klunga kring en grop studerande ett funnet trappsteg. Nu blev det fart, snart voro femton trappsteg efter tre timmar befriade från sand och en förseglad dörr med sigill satte stopp för arbetet. Carter ville inte fortsätta arbetet ensam utan sin understödjare, lät därför skotta igen det hela och telegraferade efter lord Carnarvon meddelande att en orörd grav var funnen. De första dagarna i november anlände lord Carnarvon. Trappan visade sig innehålla 16 trappsteg och ett ytterligare sigill var Tut-anch-amons.

Henry med Geigermätare i Kungens kammare i Cheopspyramiden